

dávky vylučující, když však odvolatelka smlouvy té nedbala a výpověď dala a žalovaní se s tím spokojili, dlužno za to míti, že smlouva byla vzájemně zrušena souhlasem žalovaných a výpovědí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání zastává právní názor, že podle úmyslu stran nebylo tu smlouvy s podmínkou, nýbrž že tu byla dvojstranná smlouva, již se každá strana zavázala k určitému plnění, žalobkyně, že nechá váznouti svou knihovní pohledávku, žalovaní že k výmazu přivedou předcházející pohledávku K-ových, aneb jak praví v dovolání, že je tu zcela jasně uskutečněn synallagmatický právní poměr, podle něhož každá z obou stran byla oprávněna a zavázána současně. Sporů není o tom, že žalobkyně žalovaným svou knihovní pohledávku již v roce 1924 vypověděla. Žalobkyně dala touto výpovědí, jež jako jednostranný právní úkon působí vůči žalovaným bez ohledu na jejich souhlas nebo jinakou součinnost, nezávisle na vůli žalovaných, ale aslespoň bez jejich souhlasu i neodvolatelně na jevo, že nehodlá splniti závazek, jež smlouvou vzala na sebe. Podle Šu 1052 obč. zák. musí, kdo se chce dožadovati splnění smlouvy vzájemně zavazující, buď závazek svůj míti splněn anebo musí býti hotov jej splniti. Jak bylo doličeno, žalobkyně svému závazku nedostála a také není ochotna jej splniti, nýbrž dala výpovědí jasně na jevo, že mu dostáti ani nehodlá. Vytýká proto odvolacímu rozsudku neprávem, že věc po právní stránce posoudil mylně (§ 503 č. 4 c. ř. s.), když její žalobu na vzájemné plnění žalovaných zamítl. Žalobkyně nemůže proti tomu ani namítati, že svému smluvnímu závazku přece dostála, když vypověděla pohledávku teprve po několika měsících, seznávši, že žalovaní otálejí se splněním vlastního závazku, neboť sama netvrdí, že by si byla bývala vyhradila právo, trvati na splnění smlouvy spolusmluvníkem i tehdy, když sama — třebaže pro prodlení žalovaných — od ní odstoupila. Odstoupivši od ní výpovědí, nemůže se již domáhati splnění odpůrci. Byla-li žaloba již z tohoto důvodu právem zamítnuta, netřeba se obíratí také ještě s ostatními vývody dovolání.

Čís. 6261.

I proti rozhodnutí soudu druhé stolice jest podati rekurs u soudu první stolice.

Včasnost podání opravného prostředku dlužno posuzovati podle toho, kdy došel u soudu první stolice (byl podán na poštu), nikoliv podle sepisu do protokolu u soudu pobytu chudé strany, jenž není příslušným soudem v první stolici.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, R I 546/26.)

V exekčním řízení odmítl r e k u r s n í s o u d rekurs do usnesení prvního soudu pro opoždění.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y:

Okresní úřad pro mládež v Hietzingu jako poručník nezletilého Tomáše V. stěžuje si do toho, že rekursní soud odmítl jeho rekurs jako opožděný. Mínil, že byl podle §u 520 c. ř. s. oprávněn podati rekurs do protokolu u okresního soudu v Hietzingu a že rekurs byl podán včas, když byl ve lhůtě rekursní podán do protokolu u tohoto soudu. V tom mu však nelze přisvědčiti. Podle §u 520 c. ř. s. jest podati rekurs u soudu první stolice, proti jehož rozhodnutí rekurs čelí. To platí i pro rekursy proti rozhodnutí soudu druhé stolice, jak se obecně uznává (§ 528 první odstavec, poslední věta c. ř. s.). § 520 c. ř. s. ovšem připouští, aby strana advokátem nezastoupena podala rekurs do protokolu. Ale tím není nijak řečeno, že by jej mohla podati i u soudu nepřislušného a že by podání u tohoto soudu stalo se včas i pro ten případ, když rekurs dojde k příslušnému soudu první stolice po uplynutí rekursní lhůty. Ono ustanovení zákona ulehčuje toliko straně advokátem nezastoupené, by bez pomoci advokáta mohla podati rekurs do protokolu u příslušného soudu první stolice. Neponechává jí tedy právo podati rekurs s účinkem do protokolu u soudu nepřislušného a neprodlužuje také tím lhůtu k podání rekursu u soudu příslušného, když je rekurs podán do protokolu u soudu nepřislušného, třebaš tento soud byl soudem bydliště nebo pobytu strany. Ani práva chudoby nemůže se stěžovatel k opodstatnění svého názoru dovolávat. Právo to opravňuje ovšem k podání žaloby u soudu pobytu. Nehledíc k tomu, zda může vůbec dle obdoby §u 64 čís. 4 c. ř. s. strana chudá podati také opravný prostředek u soudu pobytu do protokolu, nelze na žádný způsob podáním opravného prostředku u tohoto soudu prodloužití lhůty rekursní. Soud, sepisující žalobu neb opravný prostředek, nevyřizuje žalobu ani nepřijímá opravný prostředek, nezkoumá jeho včasnost a přípustnost, nýbrž pomáhá toliko chudé straně při sepsání. Účinky zahájeného sporu podáním žaloby, nebo účinky podání opravného prostředku nenastávají proto již sepsáním do protokolu u tohoto soudu, nýbrž teprve podáním jeho u soudu příslušného, případně podáním jeho poště v těch případech, kde se běh poštovní dopravy do lhůty nevčítá a kde tedy pošta zastává funkci jako soudní podatelna, ježto přijímá podání za soud (srovnej náhl. čís. 2342 a 5352 sb. n. s.). Kdyby opačný názor byl připuštěn, došlo by se k nemožným důsledkům. Soud první stolice mohl by býti po dlouhou dobu v nejistotě o pravomoci svého rozhodnutí a povolení exekuce by mohlo nastati i tehdy, když u jiného soudu byl již podán opravný prostředek, o němž by se soud první stolice po delší dobu ani nedověděl. Je tedy věcí strany, by podala opravný prostředek včas, tak aby došel před uplynutím lhůty k němu u soudu příslušného, ať již strana volí cestu podání písemného nebo cestu podání do protokolu.

Čís. 6262.

Nebylo-li jinak stanoveno ve smlouvě, již bylo zřízeno předkupní právo, působí předkupní právo jen pro případy koupě a nevztahuje se